

VŠE ZVĚST

Občasník kmene Wabash

3. číslo / říjen 2003

OBSAH:

1.	ÚVODNÍK	3
2.	Z POSLEDNÍCH AKCÍ	3
1)	101 let Woodcraftu (1. 7. 2003).....	3
2)	Putování po Kokořínsku (26. 7. – 2. 8. 2003)	4
3)	Soukromé táboření Toma a Dávyho (4.-17. 8. 2003)	6
4)	Bartošovice („brygáda v Bartošovicích“) 20. 9. 2003	8
5)	Štrúdlování (6. 10. 2003).....	9
3.	NÁMĚTY K ČINNOSTI.....	10
1)	Krmítka a zimní příkrmování ptáků	10
4.	PRO POBAVENÍ	11
1)	Drbárna	11
2)	Minisoutěž:.....	12
3)	Osmisměrka (Kvítko)	13
4)	SMS.....	14
5)	Co mne naučila moje máma	14
5.	MIMOKMENOVÉ AKTIVITY.....	15
1)	Můj první den ve škole.....	15
2)	Pracovně v Anglii	17
6.	CO NOVÉHO V KMENI.....	21
1)	Kdo zase bude o rok starší	21
2)	Oznámení.....	21
3)	Chystáme se do Prahy	21
7.	INZERCE.....	27
8.	POVÍDKA	28

1. ÚVODNÍK

Zdravím všechny, kdož nám zachovali přízeň! Prázdniny jsou už daleko za námi a začal nám zase pravidelný kmenový život, do kterého pochopitelně patří i náš časopis. Začátek nového kmenového (školního, akademického) roku s sebou přinesl spoustu změn. Mezi ty nejžhavější patří našich šest čerstvých středoškoláků (tomuto tématu jsme se věnovali i dále v časopise), kteří teď vstoupili do nové životní etapy, a my ostatní trošku s obavami čekáme, jak se s tím vypořádají. Teď bude záležet jen na nich, jestli dokážou vzdorovat zvětšenému tlaku nového prostředí, „zachovat si tvář“ mezi často ne příliš chápatými spolužáky a taky odolávat rodičům a jejich tradičním argumentům typu „kmen tě živit nebude ...“ a podobně, nebo už prostě „nebudou mít čas“. K mému (a jistě se mnou souhlasí i ostatní) milému překvapení zatím téměř všichni hrdinně zdolávají brzké ranní vstávání, francouzské nosovky i ostatní nástrahy... A tak nás zatím opustila (zdá se, že už definitivně) jen sestra Pepka, na druhé straně jsme přivítali novou nadějnou sestřičku, takže výsledek je vlastně docela příznivý. Hlavně, že „zdravé jádro“ zůstává, zůstávají i mimoni – vůči veškerým vnějším změnám dosud imunní, a především zůstává nezměněn časopis a jeho redakční rada. Držme si palce, aby všechny změny, které nás ještě čekají byly jen k lepšímu a k prospěchu kmene.

(Blecha)

2. Z POSLEDNÍCH AKCÍ

1) 101 let Woodcraftu (1. 7. 2003)

Jako vždy jsme se sešli v klubovně. Bylo 1. července 18 hodin. Takže, jak jsem říkal, začali jsme se pomalu scházet. Pak se hrál pinec. Po protestu holek proti naší čtyřhře jsme je museli přemluvit, aby si zobly třešně. Bylo pod mrakem, takže jsme ani nedoufali, že nám to vyjde. Vydali jsme se na cestu na Orlí vrch, šli jsme pěšky. Na Orlí vrch jsme se prodírali hustým křovím, připomínalo to cestu džunglí. Pak jsme pozorovali ještěrku a šlapali do kopce. Náčelník říkal, že snad od těch kopřiv nebude mít už nikdy revma. Po příchodu na místo jsme začali sbírat dříví. Bigor jako vždy vybalil to svoje sto let staré náčiní, pak se snažil rozdělat oheň, jenže se mu zlomila deska. Po únavném představení se mu podařilo rozdělat oheň. Postavili jsme se kolem ohně a každý řekl nahlas své přání. Pak jsme se chytli za ruce a zazpívali si. Počkali jsme, než oheň dohoří, uklidili ohniště a šli domů. Cestou domů jsme šli přes Hornické muzeum, kde nám Bigor ukázal, jak se má po (tady bylo nějaké neidentifikovatelné slovo – buď „babsku“, což by si ale Radek jistě nedovolil, nebo „bačsku“ – tady si význam domyslete sami – pozn. red.) přelízat plot. Pak se Kečup(a myslím, že i Verča) svezly na lanovce. U vrátnice jsme narazili na prudivého pána. Potom jsme šli na autobus, který nám málem ujel. Ten den bylo i celkem hezky, moc nezapršelo, jen asi pět minut mrholilo, nakonec nám to vyšlo.

(Bradek Love)

2) Putování po Kokořínsku (26. 7. – 2. 8. 2003)

„Když nejsi schopen si něco zapamatovat, jeď se tam podívat, pak už to nikdy nezapomeš, to je stará moudrost. Já jsem si vždycky ... pletl dva hrady, Křívoklát a Kokořín... ale potom vyhlásili dvě chráněné krajinné oblasti, Křívoklátsko a Kokořínsko, a stačilo v nich strávit několik dní a už si ty dva hrady a kraje kolem nich nebudu nikdy plést: na Kokořínsku víc tlačí při spaní do zad borové šišky krákorky... Kokořínsko je takové kapesní pískovcové skalní město v Polomených horách, s roklími, skalami, jeskyněmi, vymletými dávnými vodami v pískovcové tabuli. .. proslulou geologickou zajímavostí Kokořínska (jsou) kamenné pokličky, nikde jinde už takové nejsou... Pokličky jsou z tvrdšího, železem prosyceného pískovce, kamenné nožky, na kterých spočívají, jsou měkčí, větrem více obroušené. .. Nepůjdeš-li přímo a budeš se snažit ..projít všechny rokly a roklátka, pak se můžeš na Kokořínsku ztratit i na dva týdny, roklí jsou tam desítky, možná stovky, všude lesy, vody málo ... nos proto s sebou studnu na pořádnou a zdravou vodu ...“

(M. Nevrlý – Nejkrásnější sbírka)

Hrad Kokořín - čekáme na prohlídku

podívat na soutok Labe a Vltavy. Dalším šokem pak byl miniautobus pro 16 lidí, kam se nás kupodivu nacpalo podstatně více, kterým jsme jeli do Střednice. Cestou jsme s několika „Čecháčkama“ (bez urážky)

Z kapacitních důvodů jsme museli letos upustit od celokmenového táboření a místo toho podniknout putovní tábor. Vybrali jsme si Kokořínsko. „Tam by žádný Pražák nejel!“ dozvěděli jsme se od Pražáků a možná trochu znejistěli, ale už bylo naplánováno... Takže jsme v krutých 5.15 vyjeli z Ostravy vlakem směr Kolín a po přestupech se nakonec ocitli v Mělníku. Nádraží nás trochu zmátlo, chvíli jsme uvažovali, jestli je to ten Mělník. Ale po dvaceti minutách chůze se začaly objevovat různé super - hyper markety a podobně, takže jsme se uklidnili. Ve městě jsme nakoupili proviant a v rámci krátké pauzy se šli

Juroš a v pozadí kokořínské pokličky

rozebírali rozdíly v moravštině a „češtině“, například jsme jim vysvětlili, že klamerka je klamerka a ne kolíček na prádlo apod. A pak už jsme někde vystoupili a šli a šli a večer se utábořili nad Truskavenským dolem. Hlavním programem druhého dne byl Kokořín. Náčelník cestou vzbuzoval u místních rozruch, když jim tvrdil, že jdeme na Křivoklát. Jinak Kokořín, ač maličký, se alespoň mně moc líbil. No a pak už jsme pokračovali v šíleném hicu (= horku), nikde ani kapka vody ke koupání, i říčka Pšovka vypadala jako bažina. K večeru začínalo hřmít, takže jsme nabírali na tempu, abychom stihli někde zaparkovat. Tak tak jsme ještě uvařili večerí a začlo lít. Ráno vstáváme za mírného deště, a vlastně lilo celý den, takže jsme spoustu času strávili v Mšeně v hospodě, pak v cukrárně a znovu v hospodě. Ale nedalo se nic dělat, museli jsme se hnout, i když ještě trochu přšelo, cestou konečně můjme koupaliště, škoda, že nejsou vhodné koupací podmínky. Pak jsme šli přes skalní bludiště až na Vráteckou horu, kde jsme se rozhlédli z telekomunikační věže. Dál jsme pokračovali na hrad Houska, kousek od něj jsme přespali. Večer nám Dávy zpříjemňoval posezení u ohně hrůzostrašnými historkami o dřve do pekla a podobně, které jsou s Houskou spojeny. Ráno jsme byli

Rozhledna s vysílačem na Vrátecké hoře

prvními návštěvníky hradu. Průvodce byl opravdu dobrý řečník, takže prohlídka byla skvělá, dozvěděli jsme se, jak je to s tím peklem i s pekelnou radioaktivní vodou, z které chtěla Spolana dělat lázně ... Později

Hrad Houska

ke večeru jsme narazili na dost dobrou trampskou osadu Sodomku, kde se nás nádherně vyspalo všech šestnáct na upraveném místě pod převisem. Dalším významným cílem je Bezděz, cestou jdeme přes vesničku Bořejov se zbytky lidové architektury, nádherným ale zchátralým kostelem, odkud se ozývala varhanní hudba, to jak tam zrovna ty varhany opravovali, a kde jsou na hřbitově v otevřených hrobech k vidění různé věci. Dověkli jsme se pod Bezděz a při

pohledu na ten kopec zůstal raději Dávy dole a hlídal zavazadla a dva psy, kteří putovali s námi. Bezděz

teda, vzhledem k rozsáhlým rekonstrukčním pracem a velmi ale velmi v řeči rozvláčné průvodkyni (neúměrně k dvěma předváděným místnostem) mě moc neuchvátil, raději jsem si zbytek (jako většina ostatních) prohlédla sama. Po Bezdězu byly dalším

Koupání po náročném dni v Holanech v rybníku

významným zastavením Doksy a hlavně Máchovo jezero, kde jsme se konečně trochu umyli (i vyprali). Ten den jsme na večeri vařili ovesnou kaši, což nemůžu nezmínit, protože to málem znamenalo kmenovou tragédii a konec dosavadní pohodové atmosféry. Někteří by totiž v životě nejedli ovesnou kaši - a nakonec se po ní zaprášilo. Další den jdeme přes Braniborskou jeskyni, vrchol Šedinu, zříceninu Berštejn, ...až do Dubé a dále do Pavliček a Čapského údolí. Tady jsme zaparkovali v borovém (jak jinak) lese, kde místy byly patrné stopy lesního požáru, proto jsme byli při vaření maximálně opatrní a i tak došlo k menší, ale jen malinké nehodě. Hlavní zastávku předposledního dne je rezervace Kostelecký bor, Tisícový kámen, Vlhošť (nejvyšší vrchol) - ten jsme až na Dávyho a náčelníka poznali jen z dálky a pak následuje nepředpokládaná změna trasy - Holany a kuriózní příhoda: Znaveni horkem a obaleni potem i prachem jsme se vrhli do místního nádherného rybníku, jehož jedinou nevýhodou byly vysoké a strmé břehy. Naštěstí tam byl přistavený žebřík, po němž jsme slezli do vody. A tu se projevila laskavost majitele žebříku, který nám ho hbitě odnesl. Někteří pak měli menší problém vyškrábat se zase na břeh, takže jsme tomu laskavému člověku náležitě poděkovali. Téměř celý poslední den putování nám vyplnila zpáteční cesta domů, s delší přestávkou v České Lípě a přestupem v Kolíně. Nakonec jsme s putováním byli celkem spokojeni, počasí až na drobné výjimky bylo příznivé a snad jedinou nevýhodou byl absolutní nedostatek vody, takže jsme každou kapku museli nosit na zádech, ale dalo se to přežít, zvláště když se s námi místní o vodu (většinou) ochotně podělili. A proslulé pokličky, kvůli kterým jsme to vlastně všechno především podnikli? No, šli jsme asi nesprávnou trasou, a tak jsme viděli všeho všudy jen dvě, a to ještě dost zběžně, protože jsme prchali před bouřkou, ale zřejmě tam nějakých pár let vydrží, takže snad ještě někdy příště ...

(Blecha)

3) Soukromé táboření Toma a Dávyho (4.-17. 8. 2003)

Letošní táboření, opět v Želechovicích nad Dřevnicí, bylo vskutku skvělé. Nejen proto, že jsem byl s lidma, s kterými trávím spoustu času a kteří si dokázali vážit toho, že mají možnost tábořit v týpí a odvázat se od městských (ostravských a rychvaldských) starostí, ale také proto, že se úplně lišilo od všech předchozích táborů, které jsem zažil.

Toto plyne již z názvu: táboření. Tentokrát se každý vydal tábořit podle vlastních představ. Žádná celotáborová hra, žádné soupeření mezi Medvědy a Orly.

Příprava triček pro batikování

jsou stále na cestě. Jako suvenýr jsem si dovezl rozřezaný prst (pořezal jsem se hned druhý den po příjezdu) a spoustu nezapomenutelných vzpomínek. Třeba jak to do mě z boku napálil Bak při kontaktním (velice kontaktním) lakrose. Pak už jen dodám, že se velice těším na příští rok, až se znovu setkáme, možná už na novém tábořišti, opět tak, jak tomu bylo doposud. A malá rada na závěr: Prohledej si věci, jestli nemáš „travelling fishes“!

(Pažout)

Malá anketa k táboření:

- Otázky:** 1. Co se vám na táboření líbilo?
2. Co se vám na táboření nelíbilo?
3. Pojedete příští rok znovu?

Odpovědi:

Eva: 1. Všechno - hudební tábor, 2. Líbilo se všechno, 3. Jasan

Květena: 1. Všechno, 2. Že jsme si udělali bez ní inity, 3. Jistě

Kečup: 1. Všechno - hlavně hraní, 2. Nic , 3. Samozřejmě

Verča: 1. Hry, 2. Všechno se líbilo, 3. Hm

Pozorovali jsme raky

4) Bartošovice („brygada v Bartošovicích“) 20. 9. 2003

Sešli jsme se jako vždy na hlavním nádraží. Sraz byl v 6.00. K velkému překvapení nás jelo hodně (skoro celý kmen). Normálně jsme do Bartošovic jezdili vlakem a potom jsme šlapali pěšky, ale Dávy měl asi dobrou náladu, tak místo toho, abychom šlapali tu zdoluhavou cestu přes louky, tak jsme jeli autobusem. Po příjezdu do Bartošovic nás uvítala (asi) správkyně, pak nám bylo oznámeno, že správce přijede trochu později. Tak jsme se zatím převlékli do montérek, teda někdo do běžných dvoudílných a někdo do montérek od kozlíka Šikuly. Mezitím však přijel správce, tak jsme se přivítali a pak nám začal rozdávat práci. Jako minule v práci bylo zahrnuto kultovní sbírání popadaných jablek, které si vzaly na starost holky. Dále bylo zapotřebí nasbírat několik přepravek žaludů (mimoni měli potom opravdu silný zážitek, když během pracovní doby leželi a bavili se házením žaludů po ostatních). Dále se přerovnávaly a vyrazovaly desky, to si vzali na starost Juroš, Pažba a Bigor. Pak bylo zapotřebí vykopat chodník ke klecím a odkopat naplavenou hlínu a odvoztit ji pryč. Toto jsme si na starost vzali my, tedy Dávy,

Upravovali jsme terén u klecí

Tom a samozřejmě já, tedy Bradek Love. Po skončení těchto prací následovala přestávka, kde jsme se všichni najedli. Pak následovalo druhé kolo. Ještě bylo totiž zapotřebí vyčistit prázdné klece po ptáčích (pro ty, kteří nevědí: očistit stěny od bordelu a nakonec vyvozit písek a navozit nový - u vození písku jsme se vystřídali asi všichni). Nejvíce si užil při čištění klecí asi náčelník, protože našel pár per orla mořského, byly sice trochu error, ale náčelník říkal, že po vyprání byly bezvadné, a potom mimoni, kteří se vozili v kárkách, když se jezdilo pro písek. Pak nám správce udělal prohlídku záchranné stanice. Byli jsme obeznámeni se stavem zvířat a s novými přírůstky. Nakonec vyvrcholení naší brigády - za udělanou práci jsme dostali péra, která správce nasbíral. Ještě nás správce s náčelníkem poučili, jaké péro je od jakého ptáka a z jaké části těla. Pak jsme se převlékli, rozloučili a šli směrem k nádraží. Jako vždy jsme se zastavili v cukrárně, kde jsme ztvrdli asi půl hodiny. Pak jsme se vydali na cestu na nádraží přes louky, kde si po cestě ještě náčelník nasbíral orobince na rohož,

kteřou má zrovna rozdělanou. Mezitím si někteří asi chtěli zkrátit čekání, tak po sobě začali házet bodláčí, které se Chipovi a Evě stalo osudným, musely se jít převléknout, případně i rozčesat. Pak jsme pokračovali až na nádraží, kde jsme si dali kofolu, nasedli na

vlak a jeli na hlavák do Ostravy a potom trolejbusem na konečnou do Michálkovic a nakonec jsme se zase rozešli, každý šel svou cestou domů.

(Bradek Love)

5) Štrúdlování (6. 10. 2003)

Už podruhé jsme zorganizovali podzimní akci pro všechny příznivce jablečných moučníků - štrúdlování. Je to taková nenáročná záležitost, při níž se sejdou členové kmene, ale zejména jejich rodiče (většinou maminky), případně i babičky, tetičky, ... Samozřejmě nepřicházejí jen tak s prázdnou, ale se soutěžními štrúdlí upečenými podle co nejoriginálnějších receptů a s maximálně propracovaným designem. Štrúdlí pak dostanou soutěžní číslo a vystaví se, aby si je mohli všichni zúčastnění prohlédnout. Mezitím probíhá ve společenské místnosti lehká konverzace, rodičové, kteří se neznají, se seznámí, maminky si vyměňují recepty a komplimenty, vaří se litry kafe a čaje a k tomu se pojdají kousky štrúdlů, které už porota uvolnila. Součástí programu bývá i minivýstava výsledků

našich aktivit během roku prohlédnou nejen ty ale i třeba suvenýry z cest nešmýslů, kterým rozumí K vidění jsou i kmenové a výprav. Poté se zvolí odborná porota složená labužníky, ta se představí vybírat ten nej ... štrúdl. čtrnáct (loni dokonce jasně, že vybrat nejlepší je všechny štrúdlí jsou krásně nazdobené. No ale pečlivém a dlouhém usnese na třech nej ... štrúdlů zůstane porotě po odnese ostatním ke

napětí se hned nevyhlašují výsledky, ale probíhá další tradiční bod programu - Big Footovo promítání diáků z kmenových výprav za poslední rok, což má obvykle velký úspěch. Letos nám pro zpestření promítl i Juroš své diáky z cest po Maroku a Anglii a doplnil je zasvěceným komentářem. V přestávce mezi promítáním porota vyhlásila tři nejlepší štrúdlí a velkým překvapením i pro samotnou porotu bylo první místo, které už podruhé získala stejná štrúdlářka - Renata. Zatímco její loňský tip jak vyhrát soutěž zněl: nešetřit rumem!, letos doporučila nahradit vodu pivem, což vypadá trochu podezřele, příště bude asi třeba vyměnit porotu, jejíž složení bylo už druhý rok skoro stejné, případně do ní začlenit Renatu. Další místo obsadil štrúdl z umělecké rodiny Kečupovců a třetí místo maminka Hilová. Nutno dodat, že všechny tři štrúdlí byly i malými výtvarnými díly, což jim určitě zvýšilo šance. Výherkyně pak dostaly tradiční věcnou cenu - památeční

- tak si můžeme „tradičnější“ výrobky, nebo nějaké technické jen jejich autor. kroniky a fotky z akcí několikaletná

(prý) z největších soutěžícím a odchází Letos bylo soutěžících devatenáct), takže je dost náročné, protože výborné a většinou i nakonec se po rozhodování porota štrúdlech. To, co se vyhodnocení, se pak sněžení. Pro zvýšení

sklenici strouhaných jablek. A aby nebyli ostatní soutěžící zklamaní a přišli i příště, dostali všichni pytlík sušených jablek. A pak už se všichni pomalu rozcházelí.

(Blecha)

3. NÁMĚTY K ČINNOSTI

1) Krmítka a zimní přikrmování ptáků

Jak krmítko vyrobit a kam ho umístit?

Nejvhodnějším a nejdostupnějším materiálem pro výrobu krmítka je dřevo, ale pro vytvoření jeho jednotlivých částí, zejména stříšky, můžeme použít i kov nebo umělých hmot. Na velikosti a tvaru krmítka nezáleží - mělo by být spíše větší a prostornější, aby umožnilo konzumovat potravu i větším ptačím druhům (např. kosům). Důležitá je především dostatečně velká stříška, která chrání předkládanou potravu před vlhkem a sněhem. Základnu, na níž klademe potravu, je nutné opatřit nízkým zábradlím (asi 2 cm), aby vítr nesmetal potravu na zem. Vyrobené krmítko umístíme na volném prostranství na klidném a přehledném místě, minimálně 1,5 metru nad zemí a alespoň 2 metry od nejbližšího stromu. Na strom je dobré krmítko zavěsit pomocí drátu nebo provázku za větev. Tímto opatřením předejdeme napadení ptáků toulavou kočkou nebo kunou.

Tukové krmítko

Zhotovíme z převráceného květináče, poloviny skořápky kokosového ořechu nebo borové či smrkové šišky. Květináč zalijeme tukovou směsí (rozeřtý tuk se semínky či drcenými ořechy) a necháme vychladnout a ztuhnout, šišky do této směsi namočíme. Vyvěšujeme na místa, na která nesvítí slunce, aby se tuk nerozpustil.

PIŠŤALOVÉ
KRMÍTKO

KVĚTINÁČ
Tuková
směs

Pišťalová krmítka

Zhotovíme vyvrtáním několika otvorů do středně tlusté kulatiny. Vyvrtané otvory potom zalijeme směsí vyrobenou ze semínek a oleje.

Co patří na krmítko:

Z potravin konzumovaných lidmi můžeme ptákům nabídnout ovesné vločky, strouhanou housku (ne slanou ani tukovou), maso (nakrájené na kousky), strouhanou mrkev, tvaroh, vnitřní sádlo nebo lůj. Použit můžeme i jakákoliv semena (slunečnice, proso, mák, lněné semínko, řepka), velice vhodná jsou drcená jádra vlašských a lískových ořechů. V přírodě můžeme nasbírat různé plody a bobule: jeřabiny, plody bezu černého, hlohu, břechťanu či svídy, semínka bodláků a podobně.

Kdy začít s krmením?

S krmením můžeme začít již začátkem listopadu. Krmivo podáváme pravidelně, zpočátku menší dávky. Za mrazů a při vyšší sněhové pokrývce je žádoucí dávky zvyšovat. Přikrmovat můžeme až do konce března.

Čím zásadně nekrmit?

Potrava předkládaná ptákům na krmítko by neměla být zkažená a nekvalitní. V žádném případě nesmíme dopustit, abychom se prostřednictvím krmítka zbavovali kuchyňského odpadu a zbytků. Takováto potrava totiž ptákům způsobuje značné zažívací potíže a může vést až k jejich úhynu. Ptáky nikdy nekrmíme těstovinami, slanými, kořeněnými a uzenými výrobky ani přepáleným lojem!!!

(text s použitím časopisu Lesu zdar připravila Eva, kresby Kečup)

4. PRO POBAVENÍ

1) Drbárna

Již podruhé se objevuje rubrika „drbárna“ v našem časopise. Mám takový pocit, že někteří ještě nezaznamenali její existenci. Abych tuto rubriku mohl dále psát, musím mít stálý přísun informací a drbů. Zatím se mi ještě nikdo neozval. Doufám, že se to brzo napraví!

Na jedno jsem ale opravdu přišel. Největší drbna je opravdu Pipka. Ta ví o Rychvaldě a jeho obyvatelstvu úplně všechno! A Kečup? Ta na tom není o nic lépe! Ta zas má zmapované Michálkovice od Bialka po lékárnu. Taková Pipka toho nadržbe, že byste se divili. Nejradši se prý drbe na zadku a v nose, ale to radši nebudeme rozvádět. Jinak, kdo si ještě nevšiml, Dávys má nový mobilní telefon. Zatím ještě nepřišel na to, kde se vzhazují mince. (A díky jeho mobilnímu telefonu můžete v přímém přenosu sledovat průběh a vzrůstající zábavu na oslavách, jichž se Dávys účastní - pozn. Blecha). Gabula teď chce kandidovat na MISS ČR, a tak začala chodit cvičit, drží dietu a jí jen chleba a pije vodu. Radek zase chce požádat o přestup na jinou školu a přestěhovat se do Karviné. Prý to tam bude mít blíž ke svojí nové známosti. A to je vše. A rada na konec: Dávejte si bacha, co říkáte, neboť Pipčiny uši slyší všechno!!!“

(Pažout)

Ještě nám na poslední chvíli do redakce došla anonymně jedna výborná zpráva pro severomoravský woodcraft – Waštevín se z Prahy stěhuje do Ostravy!

A vlastně tu máme ještě jednu, ne zcela ověřenou,, zprávu: viz obrázek

No a představte si, co se nám ještě na úplně poslední chvíli doneslo z důvěryhodného zdroje: Evička už nějaký čas váhá, jestli změnit image nebo ne. Navštívila proto i profesionálního poradce, no ale poslední slovo musíme mít přece jen my, protože kdyby se rozhodla špatně, tak kdo jiný se pak na to bude muset (kromě rodičů) dívat tak často ...

Navíc pamatujte na další důležité faktory ovlivňující výsledné rozhodnutí, jako případná zvýšená spotřeba tužidla, (možná i barvy), nějaké ty fasádní barvičky atd... Proto prosím usnadněte Evičce rozhodnutí a vyberte z uvedených možností tu, která způsobí nejmenší šok vašemu estetickému citění, a svou volbu odevzdejte do redakční schránky. Uděláte dobrý skutek pro blaho celého kmene...

(doplňkové zprávy: Blecha a spolehlivý informátor)

1.

2.

3.

4.

2) Minisoutěž:

Vyhodnocení z minulého kola:

V předchozím časopise se objevily dvě fotky z dost dávné minulosti – to byl ten pěkný blondátý chlapeček vlevo nahoře – Dávky, no a vpravo dole s kyblíkovým stříhem byla Gabula. Další dvě fotky jsou „čerstvější“ – ve slušivém kloboučku jste jistě podle stále stejných očí odhalili správně Evičku a vlevo dole věčně hladového Kečupa.

(Správně uhádly Kvítko a Kečup, ve veřejném losování jsme za výherkyni vylosovali Kečupa, výhru – tradiční 2 l „černé vody“ a barevné číslo časopisu - si vyzvedne u Dávkyho).

Dnes máme pro vás jen dvě fotky (čímž chci naznačit, že kdo je vlastníkem originálního autoportrétu, nebo portrétu někoho v kmeni známého, by se mohl podělit s ostatními a zapůjčit fotky do soutěže). Na jedné fotce je tak všeobecně známý a profláklý klučičí xicht, že vám k tomu žádnou nápovědu nedáme. A na té druhé fotce ... to není „zmazaná“ panenka, to je druhý známý a profláklý xicht, který se dodneška nezměnil a můžete ho velmi často vidat na kmenových schůzkách a výpravách. Tak hádejte, hadači!

3) Osmisměrka (Kvítko)

Legenda:

A - atlas, Alláh, alpa, apatyka

B - bobule, boule bolest

Č - čoky, čelo

D - doušek, drzost, doga, domény

E - Eleonor, el, eso

G - globus, guma

H - hosti

K - kras, kopy, klaun, kadet, kaviár, krok, křen, kóta

L - lama, lipo, loto, lesy, lup

M - mimoň, mast, malér

N - nanuky, neodolatelná

O - obaleč, opis, Opava, obsahy, obvody, osoba

P - počest, psi, peníze, paštika, potrava, Praha, pré, pyré , pléd, padáte, povozy, past, papíry

R - represe, role

S - sysel, sešlosti, stopy, slast, skok, stéla, suk, syn, sad, sešit, šatní skříň, setiny, stuha, set

T - tety, tma, taje, tipy, Ted, tuš, tón

U - úly

V - vlásky, valuta

4) SMS

Tady je pár SMS, co přišly Chipovi, Pažbovi, Jurošovi a Dávymu, můžete hádat, kdo jakou SMS dostal.

- V nedávné době začala naše síť používat systém satelitního fotografování našich účastníků, váš xicht byl vyhodnocen jako průser, a proto budete odpojena.
- Byl jste označen jako výherce malého cikána, pokud si ho nevyzvednete do 14 dnů, bude vám přidělen i s rodinou!
- Jelikož do svého mobilu příliš prskáte, bude vám k impulsu přičteno 70 haléřů , váš operátor.
- Tvoje zuby jsou jako hvězdy ... jsou žluté a daleko od sebe...
- Svaz pro výzkum starověku právě provádí sčítání vykopávek.Vyjděte prosím před dům a vyčkejte příjezdu sčítací komise.
- Celý dlouhý den se, můj poklade, těším na to , až večer ulehneš do postýlky, až ucítím vůni tvé kůže a s chutí se na tebe vrhnu ... Tvůj roztoč.
- Prosím netelefonujte! Váš dech rozleptává keramické kondenzátory v naší ústředně. Děkujeme.
- Váš mozek bude optimalizován na vyšší výkon. Čekajte, optimalizují ... chyba: mozek nenalezen.
- Lásko, zůstanu s tebou, je mi tu moc dobře, nechci se tě zbavit ... Tvá tasemnice.

Abychom vás přivedli k účtě k rodičům (a pořád je jen nepomlouvali), máme tady naučnou přílohu:

5) Co mne naučila moje máma ...

Jsou holt věci, které vás skutečně naučí jenom vaše máma a nikdo jiný.

1. Moje matka mě naučila OCENIT DOBŘE ODVEDENOU PRÁCI: "Jestli se hodláte navzájem zabít, udělejte to laskavě venku, právě jsem uklidila!"
2. Moje matka mě naučila NÁBOŽENSTVÍ: "Modli se aby to z toho koberce šlo dolů!"
3. Moje matka mě naučila LOGICE: "Proč? Protože jsem to rekla!"
4. Moje matka mě naučila PŘEDVÍDAVOSTI: "Ujisti se že máš čisté prádlo, co kdyby se Ti stala nějaká nehoda!"
5. Moje matka mě naučila IRONII: "Ještě chvíli breč a já ti

k tomu dám skutečný důvod!"

6. Moje matka mě naučila MNOHO O VĚDĚ ZVANÉ OSMÓZA: "Zavří pusku a sněž tu polívku!"

7. Moje matka mě naučila OHEBNOSTI: "Podívej se na tu špínu, co máš na zádech!"

8. Moje matka mě naučila VYTRVALOSTI: "Nevstaneš od stolu, dokud nesníš všechn ten salát!"

9. Moje matka mě naučila o POČASÍ: "Tvůj pokoj vypadá, jako kdyby tady před chvílí řádilo tornádo!"

10. Moje matka mě naučila ŽIVOTNÍMU CYKLU: "Přivedla jsem tě na tento svět a můžu tě z něj zase rychle sprovdit!"

11. Moje matka mě naučila ZÁVISTI: "Na světě jsou milióny nešťastných dětí, které nemají tak úžasné rodiče jako ty!"

12. Moje matka mě naučila MATEMATICE: "Kolik chceš knedlíků?" Chci tři. Dostanu pět.

Jsou holt věci, které vás skutečně naučí jenom matka :-)))

5. MIMOKMENOVÉ AKTIVITY

1) Můj první den ve škole

Jak jistě víte, většina z nás tento školní rok změnila školu. Já samozřejmě nemůžu být výjimkou. Jenom pro informaci nyní chodím na obchodní akademii v Porubě. Již od

samého probuzení dne 2. 9. se mě zmocňoval strach z následujícího dne. Ke škole jsem dorazil celkem v pohodě. Stačilo sledovat asi třicet holek ze Svinovských mostů a byl jsem na místě. Ale pak to začalo. Vejdu do hlavní budovy a hned se mne ujala nějaká slečna z vyššího ročníku: „Ty jsi prvák, že?“ Zeptala se mne. „Ano“, odpovím. „Poslední pavilon a doleva.“ Následovala stručná rada kam jít. Pavilon jsem našel celkem v poho, ale která je to třída? Na nástěnkách nevisely žádné seznamy. To je v prčicích. Blesklo mi hlavou. Ihned jsem popadl svůj mobilní telefon a volal

taťkovi, který měl údajně zjistit číslo mé třídy na rodičovské poradě někdy v červnu. Samozřejmě, že na ní nebyl. Tak zase nic. Nezbývalo mi, než zajít zeptat se do ředitelny. Naštěstí mi poradili, že má třída je 1. A a já do ní dorazil včas. Jelikož jsem se celkem zpozdil, zůstalo na mne jediné místo, a to v třetí lavici u dveří. Sedím tedy s nějakým Honzou. Zvonek zazvonil a do třídy vstoupila naše třídní učitelka. Řekla nám nějaké důležité informace týkající se rozvrhu a školního řádu. Nakonec následoval projev ředitelky a

hurá domů. Tak to by bylo asi vše. A jedna rada nakonec: Zjistěte si bezpečně číslo vaší budoucí třídy!

(Pažout)

To je teda pěkný vopruz! Pardon, vlastně první školní den (trochu si pletu pojmy). Ach jo. Na snídani ani moc nemám chuť. (To nemám nikdy, když mám strach!) Poté vyrážím z domů. Potkávám některé bývalé spolužáky, závidím jim, jak vypadají bezstarostně (ale možná to jenom hrajou!!) . Na dlouhé uvažování mi nezbývá čas, už je tady autobus. Asi po půl hodině dojezu ke svému cíli. Školu najdu bez problémů, což u mě

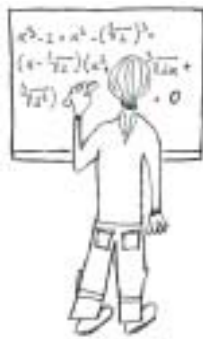

(díky mé „skvělé“ orientaci) není až taková samozřejmost. (Kdo mě zná, pochopí.) Ale asi to bude tím, že autobus stojí přímo naproti toho „ústavu“ a velkou bílou budovu s nápisem gymnázium opravdu nelze přehlédnout. (Abyste rozuměli, celý název je Gymnázium, SOS veřejnosprávní, ale na budově je pouze gymnázium, které navštěvovat nebudu.) Po příchodu do vstupní haly

mě čeká šok: Všude plno lidí (jak jinak), ale nikde nic a nikdo, co by mě navedlo do třídy. První ročníky jsou totiž dva – V1A a V1B. Dostala jsem strach, to vám tedy povím. Co teď se mnou bude? Naštěstí mě odchytila paní zástupkyně a řekla mi, že mám jít do V1A . Hurá, hurá, hurá! Tak jsem se tedy přemístila do třídy a tam mě čeká šok číslo dvě. Jediné volné místo je v první lavici a ještě k tomu před tabulí! No, budu to asi muset nějak překousnout. Po chvíli zvoní a nás se ujímá sympatická mladá paní profesorka a osazenstvo třídy taky nevypadá nejhůř. Je nás celkem třicet, z toho jeden kluk. Při kontrole jmenného seznamu je objevena jedna chyba. Vlastně čtyři. Čtyři holky totiž svá jména neslyšely a to ani v druhé třídě V1B. Pro nechápavé: čtyři holky z bčeka patřily do áčka a naopak. Po výměně pokračujeme dál. Není to nic moc zajímavého, třeba exkurze po škole, rozvrhy, kupování obědů. Takto strávíme tři vyučovací hodiny a zazvonil zvonec a prvním dnem ve škole je konec.

(Květa)

No, znáte to. Konec prázdnin a zase škola. Někdo měl zrovna štěstí, protože byla stávka a většina škol stávkovala. Ale né, moje škola ne, jako naschvál: škola stávkovala, ale první ročníky bohužel nastupovali. Hned jsem měl zkažený den. Na základce jsme vždy první den končili kolem deváté, nejpozději v deset. Já jsem letos končil asi přibližně kolem půl jedné. A můj první školní den probíhal asi takto: Po příchodu do školy jsem si našel svou třídu a nenápadně jsem tam zapadl. Pak přišel učitel a představil se. Řekl nám, že je náš třídní a pak začal psát docházku. To by ještě šlo, ale pak nastala

ta nudnější část - začal nám předčítat školní řád a důrazně nám opakoval, co nemáme nosit do školy, jako třeba nože, sekery, řetězy, bomby bez návodu a další. Pak nás začal poučovat o bezpečnostních pravidlech ve škole. Nakonec následovala prohlídka školy (podrobná), prolezli jsme asi šest pater, ani neříkám kolik tam bylo schodů, protože učitel se vozil výtahem. To bylo vše, pak nás doprovodil k šatnám a pustil domů. Tak jsme radostně a unaveně kráčeli domů.

(ze života Bradka Lova)

2) Pracovně v Anglii

Tentokrát píšou o svém dalším výletě do Anglie, který se letos uskutečnil v termínu 15. 6. až 21. 7. Má (a nejen má) cesta začala už samotnou přípravou, kterou jsme plánovali s kamarády of my classroom (mé třídy). Dnem 15. 6. to všechno začalo... Jeli jsme autobusem z ostravského ÚANu, poté dále přes Německo, Belgie a Francii. Kanál La Manche jsme překonali vlakem, který jede tunelem pod ním. Další cíl naší cesty bylo město jménem Bridgewater [bridž wotr], kde údajně měla být ve vesnici Spaxton hrášková farma a my tam měli pracovat, neboli picking peas (sbírání hrachu). Během cesty jsme zjistili, že nejedeme sami©. Když jsme tam dorazili, volali jsme farmáři, jestli by bylo možné, aby pro nás mohl přijet. Po chvíli dorazil takový hodně starší pán se svým vnukem a už jsme frčeli v jeho Land Roveru (vypadal přátelsky, ale to se časem změnilo). Po příjezdu jsme se seznámili s lidmi, kteří tam už pracovali, a zjišťovali, jak to tam chodí a jaké jsou pracovní podmínky. Další den nás již čekala práce. Začátky byly celkem těžké, neboť jsem nevěděl přesně, jaký hrách sbírat. Pořád nás chodil kontrolovat, jestli svou práci děláme dobře a důkladně.

Jeho slova mám pořád v paměti „Jestli budeš sbírat špatný hrášek, půjdeš domů, rovnou domů, někdy i ne ty, ale všichni.“ (Any flat one you will go straight home, no you but everybody, no joking, no funny)-to byla jeho slova, která pořád dokola opakoval. S odstupem času se na to dívám celkem s humorem, ale tam mne to pěkně štválo, ještě že to bylo v angličtině. Ten den jsme sklídili přibližně 1,5t hrachu. Na práci jsme tam nebyli sami, ale bylo to celkem kosmopolitní

My pracanti

(mnohonárodnostní), byli tam lidé z Lotyšska, Polska a také jeden člověk z Číny (Shan). Po práci nás čekala umývárna, ale nebyla to jen tak ledajaká umývárna. Dozvěděl jsem se, že farmář tam koupe své psy (hnus!), ale co nám jiného zbývalo - museli jsme to vydržet. Poté jsme vyrazili trošku poznat okolí a nakoupit nějaké zásoby jídla. Cestovali jsme stopem, lidé byli milí a celkem často zastavovali, během cesty jsme měli alespoň příležitost ke

konverzaci pro zlepšení znalostí v angličtině. Pracoval jsem tam celkem asi 14 dní, za tyto dny jsme vyinkasoval asi 120 liber, je to celkem dost, ale někteří vydělali i dvojnásobek. No, nepracoval jsem úplně se 100% nasazením (pořád jsem kecal, nikdo vedle mne už nechtěl pracovat, protože jsem je pořád rozptyloval). Jednou o víkendu jsem se rozhodl, po předchozí domluvě s farmářem, udělat si volno s jedním kamarádem, kterého jsem tam poznal. V sobotu to bylo všechno jak mělo být, pickeri (sběrači) odjeli v šest na pole, ale v neděli jsme byli nemile a neslušně probuzeni farmářem boucháním do stanu jeho holí Sarumankou (jemu jsme říkali Saruman a jeho vnukovi Glum) a také jeho nadávkami, které zde nebudu zveřejňovat z důvodu cenzury tohoto časopisu. Bylo to celkem dosti husté, takhle jsem ještě nikoho neviděl zuřit. Vadilo mu, že nejdeme pracovat, i když jsem s ním měl dohodu. Po tomto incidentu nás odvezl na pole, kde se tento den pracovalo. Většina lidí z toho měla psinu. Tohle mě tedy pěkně naštvalo, protože jeho zacházení s námi nebylo zrovna na úrovni slušného jednání s lidmi. Po práci, když jsme přijeli z pole, nás čekalo velmi nemilé překvapení. Farmář, když nás ráno vzbudil, také kontroloval jestli tam ještě není někdo další ve stanu poklepem své hole. Tímto však poničil několik stanů a my samozřejmě chtěli nějakou náhradu. Tak jsme se tedy vydali k jeho domu, ale on se s námi nechtěl o ničem bavit, zkoušel na nás různé finty, jako že třeba nemáme pracovní povolení, a proto nám nedá peníze, dokud mu jej neukážeme. Jeho jednání bylo často doprovázeno slovíčkem fuck! (má mnoho významů, záleží s čím je spojeno). Nemělo to cenu, takže jsme se rozhodli, že odtud odjedeme (a nejen my, i řada dalších, ale někteří nakonec nic nenašli, a tak byli nuceni se vrátit do Skotska za holkama, které tam chvíli pracovaly, a pak nám psali, že našli práci atd. Kamarádi mne několikrát přemlouvali, ať nejezdím, že je to nebezpečné, že nic nenajdu a tak, ale byl jsem moc naštvaný, abych zůstal. Nuže další den jsme se vydali na cestu. Ještě jsme na někoho čekali, ale protože přijel až večer, museli jsme něco

vymyslet, kde bychom přespali. Naskytla se nabídka od jednoho takového týpka jménem Marcel, byl to takový velice zvláštní člověk, který uměl chodit v různých fintách, třeba jak pracovat na černo ve fabrice (nakecal jim, že je Francouz a ti, jelikož jsou v EU, můžou). Ale když někdo něco potřeboval, zase se mu naopak snažil nějak pomoci. Nuže jsme jeho nabídku přijali, ale nedopadlo to moc dobře, neboť měl byt, ve kterém bydleli další dva jeho spolubydlíci a jeden byl ohromně zvláštní, jmenoval se René a velice krutě smrděl, neboť, jak říkali, se měsíc nemyl, byl to fakt masakr...on si však

Juroš a Běďa

vymyslet, kde bychom přespali. Naskytla se nabídka od jednoho

takového týpka jménem Marcel, byl to takový velice zvláštní člověk, který uměl chodit v různých fintách, třeba jak pracovat na černo ve fabrice (nakecal jim, že je Francouz a ti, jelikož jsou v EU, můžou). Ale když někdo něco potřeboval, zase se mu naopak snažil nějak pomoci. Nuže jsme jeho nabídku přijali, ale nedopadlo to moc dobře, neboť měl byt, ve kterém bydleli další dva jeho spolubydlíci a jeden byl ohromně zvláštní, jmenoval se René a velice krutě smrděl, neboť, jak říkali, se měsíc nemyl, byl to fakt masakr...on si však

na Marcela najal nějaké gangstery, každého za 10 liber, aby je vyhodili z bytu. Ti chlapi vypadali celkem nebezpečně, byli celí potetovaní a pod vlivem alkoholu, možná i nějakých drog. Měl jsme i docela strach, protože člověk nikdy neví, co takoví lidé můžou udělat. Byla tam i nějaká hádka, vyhrožování atd., ale do toho jsem se raději moc nemíchal. Takže nakonec tato možnost padla, padaly návrhy, že by šlo přespat v popeláku na kartóny (byla fakt krize), nakonec jsme skončili na poli blízko silnice. Ráno kolem devíti jsme byli mile probuzeni hřejícím sluníčkem a kohopak jsme neviděli: Marcela i s jeho spolubydlicím. Poté jsme naplánovali, jak bude přibližně vypadat naše cesta. Ale bylo to celkem naprd, neboť jsme byli tři, ale stopovat se dá s batohy maximálně ve dvou. Tak jsme se rozdělili, já jel sám a další dobrodružství mohlo začít. Stopoval jsem asi 50 minut směr Bristol a pořád nic, až najednou mi zastaví nějaký manažer a říká, že mne může hodit alespoň na junction (nájezd na dálnici), přikývl jsem yes a už jsem se vezl. Když jsme byli na místě, kohopak nevidím, kluky, kteří jeli se mnou. Musel jsem jít dál, až na dálnici, abychom si nebránili ve stopování. Po chvilce mi zastavila jedna moc fajn paní. Když jsem doběhl k autu, řekla, ať si rychle nastoupím, neboť na dálnici se nesmí zastavovat, je to nelegální. V tu chvíli mi to bylo jedno, hlavně že jsem se vezl po dálnici M5. Po cestě jsme pokecali o různých věcech atd., říkala, že když byla studentkou, procestovala celou Anglii a Skotsko stopem (hitch-hiking). Jela také kvůli mne přes nejznámější most v Bristolu - moc krásném městě stojícím na kopcích, všude samá zeleň, prostě krása. Vysadila mne na autobusovém nádraží, ale nakonec jsem šel na vlak, neboť jsem vlastnil 50% slevu. Na nádraží jsem dorazil 15:06 a vlak jel 15:13, musel jsem se spontánně rozhodnout, jestli jet nebo ne. Vlaky jsou tam více než 2x dražší než autobusy, nakonec jsem si zakoupil jízdenku do Glasgow za skoro 50 liber. Cestování bylo velice příjemné a pohodlné, cesta trvala asi 6 hodin. (Ujel jsem myslím přes 600mil.) Chtěl jsem dále pokračovat v cestě autobusem, ale již žádný nejel. Noc jsem tedy překonal na autobusovém nádraží a byla celkem fest zima, Skotsko je celkem chladná země. Ráno jsem pokračoval v cestě dále až do malého městečka Kirriemuir), kde měla být farma na jahody a také naše nová práce. Já, jelikož jsem jel sám, nevěděl jsem přesně, kde ta farma je, byli jsme domluveni v tomto malém městečku. Šel jsem tedy do

centra trošku se podívat, jak to tam vypadá, byl jsem úplně unavený po probdělé noci na nádraží. Místní rozmazlené děti mne měly za bezdomovce, tak jsem jim řekl svoje a odešel mimo centrum. Během své chůze jsem našel takovou lavičku, kde jsem si dal malou pauzu (usnul jsem). Pak už jsem začínal být nervózní kde jsou a napadaly mne různé možné i nemožné verze. Pak jsme se nakonec shledali na farmě, která se jmenovala Balinshoe, ale práci nesehnali, farmář nám řekl, že očekává další

Juroš s Bédou a s hráškem

centra trošku se podívat, jak to tam vypadá, byl jsem úplně unavený po probdělé noci na nádraží. Místní rozmazlené děti mne měly za bezdomovce, tak jsem jim řekl svoje a odešel mimo centrum. Během své chůze jsem našel takovou lavičku, kde jsem si dal malou pauzu (usnul jsem). Pak už jsem začínal být nervózní kde jsou a napadaly mne různé možné i nemožné verze. Pak jsme se nakonec shledali na farmě, která se jmenovala Balinshoe, ale práci nesehnali, farmář nám řekl, že očekává další

pracovníky. No tak jsem začali zase shánět, pár adres sehnali, volali, ale bezvýsledně. Druhý den jsme museli vyrazit za prací a bylo třeba znovu se rozdělit a stopovat. Kluci chytli moc prima studenta, který je hodil až na farmu, kde měla být práce. Já jel natřikrát, prvně do Forfaru, pak do Dundee s pošťákem mezi balíky, jakmile mě vysadil v Dundee, ušel jsem pár kroků a, to byla náhoda, ten student si mě pamatoval a jel kolem, zatroubil na mne a říkal, že mě vezme - byl jsem šťastný jak blecha. Když jsme tam přijeli, šel jsem se hned zeptat, jestli něco pro mne nemají, odvětili, že ne. Ten student mi navrhl, že mne zase svezí, ale jen, když mu dám na benzín 7 liber, jelikož už neměl a domů to měl ještě hezkých pár mil. Tak jsem řekl jo (co mi taky jiného zbývalo) a jeli jsme na benzínku, načerpali nové pohonné hmoty a dokonce mi koupil tyčinku Mars a Coca-Colu. Když už jsme přijeli na poslední farmu v Errolu, kde byla šance sehnat práci, ležel tam jen nějaký chlap pod traktorem a řekl mi, ať počkám na farmáře, a pak se uvidí. Farmář mi dal kontakt na farmu poblíž Alythu, kde mě určitě na 100% vezmou - opět radost, neboť jsem

Juroš na hráškovém poli

už hodněkrát uvažoval, že to skončím a pojedu domů. Tak jsme tam dojel a práci sehnal nejen pro sebe, i pro ty dva zbývající. Andrewovi jsem poděkoval za jeho ochotu a pomoc, vyměnili jsme si adresy a začala další etapa práce v GB. Lidé, kteří tam již pracovali, mne přijali super, byli moc fajn a pořád mi jen říkali, že jsem ukecaný (mě se ani nezdá). Pracoval jsem tam asi jen 8 dní(v

kuse) a vydělal asi 220 liber, což je celkem slušné, ale byli tam borci, kteří vydělávali přes 70 liber

denně! Poté jsem jel zpět na jih Anglie, jelikož se blížil odjezd domů. Cestu zpět jsem absolvoval skoro za 12 hodin a vystřídal jsem celkem tři druhy dopravních prostředků (auto-stop do Glasgow-přes 100mil, pak autobus do Carlisle a odtamtud vlakem až do Bridgwateru, a tím dokonce zadarmo, neboť jsem měl tu 50% slevu a nestihl si koupit jízdenku na nádraží, ve vlaku mi řekl průvodčí jen: It's O.K, pak do konce cesty jsem jen dělal, že furt spím, aby mne nekontroloval. Ještě než jsme měli jet domů, jel jsem do Witney (poblíž Oxfordu) pro deku, kterou jsem slíbil koupit Tomovi, našemu náčelníkovi. Tuto cestu jsem absolvoval stopem, ale ve městě mne čekalo nemilé překvapení - továrna byla loni zrušena pro malou poptávku po těchto dekách (Earl's of Witney). Cestou zpět jsem měl štěstí na stopa, jelikož jsem chytl super chlapíka, jmenoval se také Andrew a svezl mne až do Londýna, kde jsem chtěl původně přespát v nějakém levném hotelu pro studenty. Nakonec jsem nic nenašel a bloudil asi tak do čtvrt na jednu centrem, mračna lidí (prázdniny), tuto noc jsem přečkal v St. James's parku, kde jsem usnul ve křoví. Ráno mě dokonce naháněl nějaký blázen po městě, ale utekl jsem mu, pak jsem čekal na autobus

zpět do Bridge. Po příjezdu jsem se setkal s kamarády a byl jsem moc rád, že už nejsem sám. V noci jsme vyrazili na autobus a jeli domů. Při cestě jsme ještě prohlédli Londýn, i když jsme byli celkem unaveni.

Toť zkrácené vše z mého putování po Anglii a Skotsku.

PS:Mockrát jsem chtěl všechno vzdát, už jen při stopování, ale pořád jsem si opakoval, že naděje umírá poslední, a je to pravda. Jsem moc rád, že se mi za celou dobu nic nestalo a také nám všem. Tato akce byla velmi poučná a doufám, že se Vám mé povídání bude alespoň trošku líbit.

(Juroš ☺)

6. CO NOVÉHO V KMENI

1) Kdo zase bude o rok starší

11. 10. měl narozeniny sám velký náčelník Tom. Ještě je to dobré, do Kristových let bude mít pořád rok času, ale stejně mu už táhne na čtvrtý křížek. (pozn. Blecha)

18. 10. bude mít jeden z našich předních mimoňů Radim 12 let.

26. 10. má Apač v kapse první desítku.

27. 10. Má už zase narozeniny Eva, nebude jí ani pět, ale o deset více!

5. 11. Mám narozeniny já – Kečup a moje milovaná sestřička Verča.

25. 11. Bude mít narozeniny fotograf Gorbi.

6. 12. Má narozeniny Gabula. (Ale klid, ségra, 26 by ti nikdo nehádal! – pozn. Blecha)

17. 12. Oslaví narozeniny Terča (informace hlavně pro náčelníka!)

24.12. Se dožije 12 let další mimoň – Ondráš.

30. 12. Kdo jiný by měl narozeniny než Dávy, který má stejný den i svátek. (Aby zase nebyl výjimka.)

(zpracovala Kečup, drobné úpravy a zpřesnění Blecha)

2) Oznámení

- Opět byly zahájeny schůzky kmenového **lakrosového profi teamu** – každý čtvrtek od 17 do 19 hodin v tělocvičně školy na Sládečkově ulici.

- Dávy vzkazuje dlužníkům: Kdo nebude mít zaplacené příspěvky, **nemá nárok jet na prázdniny do Prahy !!!**

3) Chystáme se do Prahy

Je to tady, opět se chystáme do Prahy, tentokrát na celých pět dní. Někteří to přijali s obrovským nadšením, jiní jsou skeptičtější. Nicméně Kvitko podniklo bleskový průzkum, kam by se kdo chtěl v Praze podívat:

Chip: Chrám sv. Víta, **Tomáš:** Karlova univerzita, **Kečup:** „kaj by se dalo“, **Michal:** Mc Donald, **Vilém:** všude, **Juroš:** Oskar Imax (bude to fajn), **Rosťa:** mrtvolky pod Pražským hradem, **Gabula:** ZOO

Z výše uvedeného vyplývá, že někteří ani nevědí, co všechno jim může hlavní město nabídnout. Ale pěkně po pořádku ...

„Praha je hlavním městem ČR a přirozeným centrem Čech. Tím byla – jako sídlo českých knížat a králů – prakticky od samého počátku své existence, nikdy v minulosti se (na rozdíl od jiných států) o žádné jiné metropoli vůbec neuvažovalo. Poloha Prahy v samém srdci Evropy jí dává významné místo v evropském cestovním ruchu ...

Praha je stará asi 1100 let... U jejího zrodu nestála kněžna Libuše ani její pozdější manžel Přemysl Oráč, ale kníže Bořivoj – alespoň co paměť starých kronikářů sahá. Název, odvozený prý od kamenných prahů v řece, přes které voda s hukotem padala, se zprvu vztahoval jen na hrad, teprve později i na osídlení, které pod ním postupně vznikalo. Ale ani před založením Prahy tu nebylo liduprázdno. Již dávno před tím se tu vynořovali, usídlovali, žili a umírali a zase mizeli lidé nejrůznějších kmenů a kultur, o jejichž skutečném jménu, původu a úrovni se můžeme jen dohadovat...“

Pražský hrad

Největší skvost města i celé ČR, více než 1000 let sídlo českých knížat, králů i prezidentů, symbol české státnosti, výkladní skříň uměleckých slohů, pokladnice památek. Historie se začla psát kolem r. 880, kdy první historicky doložený kníže Bořivoj přenesl své sídlo z Levého Hradce na skalnatý ostroh nad soutokem Vltavy a

potoka Brunice a dal tu vybudovat rozsáhlé opevněné centrum přemyslovské moci, které se rozlohou příliš nelišilo od dnešní podoby Hradu. Za Karla IV. byl přebudován na reprezentativní sídlo, protože za posledních Přemyslovců Hrad dosti zchátral. Byl vystavěn nový královský palác, rozestavěna Svatovítská katedrála a obnoveno opevnění. Hrad pak strádá za husitských válek a znovu je opravován za Jagellonců a Habsburků, kteří sem zvou italské architekty a umělce. Za Marie Terezie získává Hrad strohou klasicistní podobu, kterou si uchoval v podstatě dodnes. Poslední větší úpravy

jsou z roku 1918, kdy se Hrad stává sídlem prvního českého prezidenta.

Svatovítská katedrála

Nejvýznamnější církevní památka v ČR, nejznámější, nejnavštěvovanější charakteristická dominanta Prahy. Stavět se začala na počátku 10. století za knížete Václava jako kostel, po roce 1060 kníže Spytihněv nechal zbourat původní stavbu a začal na jejím místě stavět velkou trojlodní baziliku, která byla dokončena roku 1096 a stála zde do roku 1344, kdy Jan Lucemburský a jeho syn Karel IV. začali s budováním rozsáhlé gotické katedrály. Plány zhotovil Matyáš z Arrasu a pojal je ve stylu velkolepých francouzských katedrál, po jeho smrti se práce ujal Petr Parléř a dále jeho spolupracovníci. Stavbu opět narušily husitské války a přes snahu všech následujících panovníků byla stavba dokončena až roku 1929 u příležitosti předpokládaného svatováclavského milénia. Tak se zrodil chrám s délkou 124 m, největší šířkou 60 m, výškou klenby 33 m a výškou hlavní věže 96,6 m. Katedrála je bohatě zdobena sochami a obrazy světových umělců zvučných jmen. V podzemí katedrály se nachází hrobka českých králů.

Pražská Zoo

Považována za nejkrásnější v Evropě, vznikla na členitém terénu nad pravým břehem

Hroší idylka v trojské ZOO

Vltavy na místě zaniklé obory patřící k areálu trojského zámku. Zakladatelem a prvním ředitelem byl prof. Jiří Janda. Otevřena byla 28. září 1931. Z původních 8 ha se rozrostla na dnešních 64 ha, z toho asi 40 ha je přístupných veřejnosti, což představuje trasy v délce 14 km. Dnes chová Zoo asi 2 000 zvířat z 350 druhů, z toho 91 ohrožených. Proslavila se také mnohými chovatelskými úspěchy - například odchovem kondorů amerických v roce 1937, prvním umělým odchovem ledních medvědů na světě roku 1942, později chovem koně

Převalského, sibiřských tygrů, levhartů obláčkových, gepardů, hus kuřích atd. Roste zde i mnoho zajímavých a vzácných druhů stromů.

Karolinum

Roku 1348 založil Karel IV. pražskou univerzitu - nejstarší vysoké učení ve střední Evropě, jejíž výuka začala na 4 fakultách (artistická, lékařská, právnická, teologická). Neměla však vlastní budovu - vyučovalo se v kostelích, kláštorech a podobně. Až roku 1366 věnoval panovník vysokému učení Karlovu kolej, určenou především studentům filozofie. Roku 1383 Václav IV. zakoupil výstavný gotický dům z poloviny 14. století, k němu připojil další dva gotické domy a upravil je pro univerzitní účely. 1386 byl objekt předán studentům a profesorům, byly tady posluchárny, byty pro mistry i

Muzeum voskových figurín

jejich služebníky, zbrojnice a karcer (univerzitní vězení) a aula sloužící k slavnostním shromážděním, roku 1390 byla připojena kaple sv. Kosmy a Damiána.

Muzea

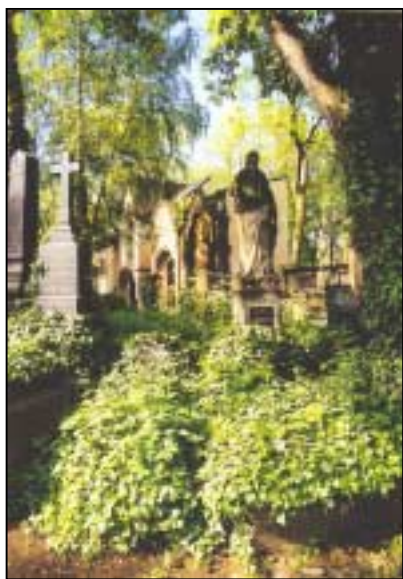
Kromě neznámějšího Národního a národopisného Náprstkova by mohlo někoho zaujmout například **Muzeum hraček**, kde jsou uloženy hračky z Evropy i Ameriky a ukázán 150letý vývoj dřevěných i plechových hraček, ale je tam k vidění i 2000 let stará panenka z Řecka.

Muzeum voskových figurín - vedle sebe tu bez problémů „přežívají“ kněžna Libuše, Jan Hus, J.V. Stalin, J. Švejk, Miloš Zeman, K. Gott i V. Klaus. Můžete si tady taky třeba podat ruku s A. Einsteinem.

Památník národního písemnictví - nejkrásnější knihovnický komplex, knihovna založená r. 1952, více než 7 milionů předmětů v lit. archivu, knihovně a uměleckých sbírkách, 600 tisíc knih, řada bibliofilů, 350 tis, výtvarných děl.

Muzeum hraček

Zákoutí na Olšanských hřbitovech

Kdo má rád svůj klid, může navštívit některý z četných pražských **hřbitovů**, ty neznámější: **Malostranský** (na Smíchově) - založený původně jako morový r. 1679 v malé osadě, z níž později vznikl Smíchov, pohřben tady například Josef Mánes.

Olšanský (Žižkov) - taky vznikl původně pro oběti moru r. 1679, pohřbeni zde například Čelakovský, Dyk, Erben, Havlíček - Borovský, Krásnohorská, Světlá, malíři: Marold, Slavíček, Ženíšek, herci: Mošna, Vojan, z dalších např. M. Tyrš, Jungmann

Starý židovský (Josefov) - založen už ve 14. stol, jeden z nejstarších zachovalých židovských pohřebišť na světě, z neznámějších „obyvatel“ - legendární tvůrce Golema a zakladatel slavného rabínského učiliště - rabbi Jehuda Löw ben Bezalel (1520 - 1609).

Vyšehradský - nejslavnější hřbitov v Praze i celé ČR, vznikla poč. 60. let 19. století jako hřbitov pro významné osobnosti českého národa, dominantou

Tančící dům z roku 1996

Gehryma. Slouží k administrativním účelům. „Tanečnickem“ je betonová věž, „tanečnice“ je skleněná. Věže jsou pojmenovány podle legendárních tanečniců Ginger Rogersové a Freda Astaira. Budova získala prestižní ocenění za design v zahraničí, v ČR je považována za jednu z nejlepších moderních staveb 20. století.

Jedním z nejznámějších pražských parků a zahrad je určitě **Královská obora** (Stromovka), zejména po pražské povodni. Rozlehlá obora (dnes 95 ha) byla r. 1268 založena Přemyslem Otakarem II., který dal na jejím nejvyšším místě postavit lovecký zámek. V pol. 16. stol. byla obora nově osázena, doplněna o větší rybník a rozdělena zdí na část východní s letohrádkem a západní s bažantnicí, později ovocným sadem. Zlatou érou byla doba vlády Rudolfa II., který zde nechal vybudovat další rybníky, dovézt některé exotické dřeviny a cizokrajnou zvěř. V důsledku válek za Marie Terezie byla obora značně zdevastována, česká šlechta se ale zasloužila o zachování a obnovení obory, chovná zvěř se sem už ale nevrátila.

Zámek v Královské oboře

hřbitova je tzv. Slavín - společná hrobka

nejzasloužilejších žen a mužů národa postavená v letech 1889 - 90. Od roku 1901 dodnes zde bylo pohřbeno 53 osobností - např. J. Zeyer, E. Vrchlický, V. Hynais, Fr. Křížík, J. Marvan, ... na hřbitově jsou dále pohřbeni např. K. Čapek, J. Kainar, F. Hrubín, K. H. Mácha, a mnoho dalších - malířů, sochařů, architektů, hudebníků, herců, režisérů, vědců. Hřbitov je také přehlídkou náhrobních plastik 2. pol. 19. a 20. století.

Praha, to nejsou jen historické památky, ale i moderní architektura. Jednou ze zajímavých staveb je třeba **Tančící dům** - stavba otevřená roku 1996, vznikla z potřeby zaplnit prázdné místo mezi budovami po válkou zničeném původním domě. Nevšední a kontroverzní projekt slovinského architekta Vlada Miluniče a jednoho z předních světových architektů Američana Franka O.

Gehryma. Slouží k administrativním účelům. „Tanečnickem“ je betonová věž, „tanečnice“ je skleněná. Věže jsou pojmenovány podle

legendárních tanečniců Ginger Rogersové a Freda

Astaira. Budova získala prestižní ocenění za design v zahraničí, v ČR je považována za

jednu z nejlepších moderních staveb 20. století.

Věřte nevěřte v Praze je i mnoho přírodovědných památek, z nichž mnoho má charakter chráněných území. Jen tak náhodně jsem vybrala **Divokou Šárku** - jedna z nejnavštěvovanějších chráněných lokalit na území Prahy. Zaujímá nejzápadnější část Šáreckého údolí se Šestákovou skálou, soutěskou Džbánů a Kozákovou skálou. S výjimkou

Divoká Šárka

malých lůmků u paty pověstmi opředeného Dívčího skoku tvoří celé území skalní výchozy buližníků. Zajímavý je vznik soutěsky během třetihor v měkkých horninách svrchní křídy, uložené na proterozoickém podloží. Když se potok dostal na úroveň

Jezírko v Prokopském údolí

buližníků, nemohl už změnit směr a dále se do nich zařezával, vzniklo tak kaňonovité údolí. Tato přír. rezervace patří k nejstarším na území Prahy (vyhlášena r. 1964). Pozoruhodná je i teplomilná vegetace skalních stepí. Výslunné stráně jsou porostlé koniklecem lučním načernalým, kavylem Ivanovým, tařicí skalní. V údolí najdeme zbytky potočních olšin, na zastíněných skalách vzácné druhy mechů a kapradin. Šárka je i

významnou archeologickou lokalitou.

Meandry Botiče - Botič určitě patří k nejpoblíbenějším pražským potokům, který kupodivu má i některé cenné úseky. Část od Hostivařské přehrady až k zámku Práče je přírodní památkou Meandry Botiče. Klikatící se koryto je lemováno porosty olše, topolu a vrby, daří se tu i přirozené pobřežní květeně a zvířeně. Nádherný úsek neregulovaného toku jako by se na území Prahy ocital jaksi nepatřičně - tím větší

radost, že se taková lokalita zachovala v nezměněné podobě.

A teď to méně příjemné: (rychle to předejte rodičům!)

Předpokládané náklady na jednu osobu:

Vlak - 280,- , jídlo - 150,-, jízdné po Praze 100,-, vstupy 150,- (a do tisícovky můžete doplnit na soukromé výdaje - to je jen takový vtipný návrh!).

Podle posledních informací se podařilo sehnat 200 Kč na osobu. O tuto částku se snižuje cena výpravy..

(S použitím knihy 1111památek a zajímavostí Prahy zpracovala Blecha)

7. INZERCE

Kmen Wabash permanentně shání tábořiště. Zn. Přijatelné podmínky.

Juroš stále organizuje sbírku nepoužitelných baterií, sběr probíhá v klubovně kmene.

Dávy vymění byt. Zn. Beru cokoli většího než 0 + 0 + 1.

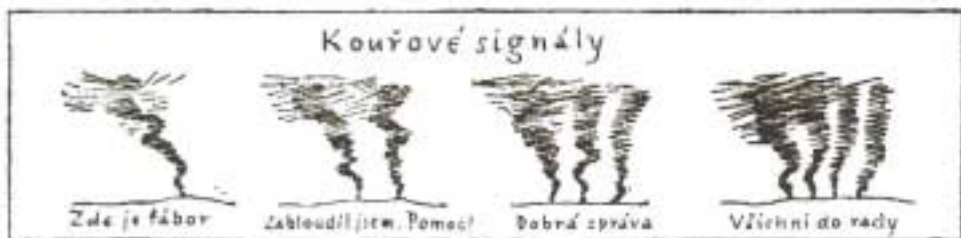
Odpověď na Pažoutův inzerát z minulého čísla:

Pokud sháníte tel. čísla slečen, doporučuji telefonní seznam Ostravy, zvláště jména končící -ová.

8. POVÍDKA

Indiánská znamení a co si počít, když člověk zabloudí

„Co tím myslíte, když mluvíte o indiánských znameních, pane Clarku?“ „Skoro všechno, co ukazuje na blízkost indiánů, stopa mokašinu, pach kouře, ohnutá větvička, vesnice, jeden kámen postavený na druhý nebo vypálená a skalpovaná bílá osada – to všechno jsou indiánská znamení. Všecko to něco znamená, a indiáni ta znamení čtou a taky je tvoří, jako ty píšeš.“ „Vzpomínáte si, jak jste nám nedávno říkal, že tři kouře znamenaly, že se vrátíte se skalpy?“ „To ne, tak přesně ne. Znamená to: dobrá zpráva – totiž u některých kmenů. Různé kmény používají různých znamení.“ „Tak co znamená jeden kouř?“ „Zpravidla jenom: tady je tábor.“ „A dva kouře?“ „Dvě kouřová znamení, to je trápení, mohou také

znamenat: zabloudil jsem.“ „To si budu pamatovat: dvě kouřová znamení znamenají trápení.“ „Tři znamení znamenají dobrou zprávu. Lichá čísla znamenají štěstí.“ „A co jsou čtyři?“ „No, to se sotva kdy používá. Kdybych viděl v táboře čtyři kouře, věděl bych, že se chystá něco velkého – snad velká rada.“ „Nu a kdybyste viděl pět kouřů, co byste si myslel?“ „Myslel bych si, že nějaký blázen chce vypálit celou vesnici,“ odpověděl Caleb a místo smíchu zachrčel.

(z knihy E. T. Setona – *Dva divoši*, vybrala Eva)

VŠEZVĚST 3/ říjen 2003 – občasník kmene Ligy lesní moudrosti – The Woodcraft League WABASH. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. **Redakce:** Dolasová Martina – Blecha, Kuklová Eva, Peterek Jakub – Pažout, Uhrová Katka – Kečup, Laštovková Lucie – Pipka, Koziorková Michaela – Kvítka, Láska Radek – Brado, Krejčír Jirí – Juroš. **Foto:** Havlík Vladimír – Gorbi. **Sazba a grafické úpravy:** Gavelčík David – Dávy. Internet: <http://wabash.jinak.cz/>. Toto číslo vychází v nákladu 25 výtisků dne 17.10.2003